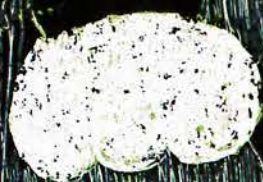

GALEB

LETNIK XXVII
1986 - 1987

LETNIK XXXIII. 1986 - 87
MAREC 1987
ŠTEVILKA 7

VSEBINA

Daniilo Gorinšek: Pomladanska	177	Novosti na knjižni polici: Marij Čuk:	
Meta Rainer: Vrt	177	Knjigi domačih avtorjev	202
Mima Kapelj: Mačja trma	178	Šolarji pišejo	203
Jože J. Peterlin: Deževna pesem	179	Urednikova beležnica	206
Lojze Abram:		Za bistre glave	207
»Bu-ci-bu« prvi slovenski strip	180	Strip: Vera Poljšak:	
Milko Bambič:		Dobro jutro	3. stran platnic
Bu-ci-bu postane minister	181		
Bu-ci-bu postane kralj	182		
Bu-ci-bujevo kraljestvo uniči poplava	183		
Daniilo Gorinšek: Poljžja dirka	184		
Manko Golar: Ej, pomlad	184		
Niko Grafenauer: Recept	185		
Kotiček za najmlajše:			
Vera Poljšak: Za dobro voljo	186		
Napake, Skrita podoba, Pregovor	187		
Jelka Bakula: Meseci do poletja	188		
Vera Poljšak: Zrcalna slika	189		
Vojan T. Arhar:			
Najdragocenejša stvar	189		
Benečanska pripovedka:			
Vandrovca in ptič, ki je lepo pel	190		
Vojan T. Arhar: Sneg	191		
Vojan T. Arhar: Kamen	192		
Zapojmo veselo:			
Janez Bitenc: Pikapolonica	193		
Kajetan Kovič: Uspavanka	196		
Berta Golob: Dorijan	197		
Šport: Lojze Abram:			
Plodna smučarska sezona	198		
Moj računalnik: Devan Cesar:			
Računalniške igre	200		
Iz naših šol: Lojze Abram:			
Ponoven uspeh			
barkovljanskih šolarjev	202		

PRILOGA

Športno društvo BREG — besedilo: Mojca Švab Guštin, slike: Mojca Švab Guštin in Francka Žerjal.

Tržaška knjigarna — besedilo in slike: Lojze Abram.

NASLOVNA STRAN

Saša Primosić, 1. r. SŠ »Ivan Trinko Zamejski« — GORICA.

POPRAVEK

V prejšnji številki je ponagajal tiskarski škrat. Naslov pesmi Kajetana Koviča na strani 147 je: »Pesem o prijatelju Pikiju Jakobu« in ne Pinku.

Daniilo Gorinšek

Ilustr. Marjanca Jemec-Božič

Pomladanska

Metuljček — draguljček
od cveta do cveta,
od zore do zarje
veselo zdaj leta...

In ptička — sinička
na vejici poje,
kar s kraja ponavlja
vse pesmice svoje...

Še Franček — zaspanček
zavriska: »Juhú,
nič več ne bom dremal,
pomlad je spet tu!«

Meta Rainer

Ilustr. Liana Drašček

V R T

Bele vrtnice so gredice,
bele od snega,
sonce pa vesele žarke
pošlje jim z neba.

Kmalu so gredice črne,
črne od prsti,
a zelene, ko spomladi
seme v njih vzbrsti.

In na vsako bilko spleza
druge barve cvet
in na cvetje to metulji
pridejo sedet.

Vrt postane tak lepoteč,
da mu para ni
pa čebelicam je paša,
paša za oči!

MAČJA TRMA

Pri nas doma imamo mucu.

»Nič posebnega!« boste rekli, »Skoraj pri vsaki hiši je muc!«

Ooo, ne! Takšnega, kakršen je naš, ne boste zlépa srečali.

Naš muc nima pravega imena. Vsak družinski član ga kliče, kot se mu pač zahoče, in muc se vselej oglasi. Ko je bil še čisto majhen, je bil sila nagajiv in izbirčen. Sedaj je bolj len, izbirčen pa še zmeraj.

Rad je grizel copate in grêbel po vazah sobnih cvetic, praskal po pohištvu, se sprehajal po njem, najraje pa je sedel med knjigami na polici. Tam je tako vneto predel, da smo bili vsi prepričani, da strastno bere. Zato smo ga pustili kar lepo pri miru, saj načitana mačka ni ravno vsakdanja stvar.

Nekega dne se je razposajeno podil za majhno gumijasto žogico in naneslo je, da mu je porednica zbežala tik pred ogledalo, ki stoji v veži in sega prav do tal. Nič hudega sluteč je naš muc skočil za njo, tedaj pa je v ogledalu zagledal...muca.

»Mrrr, boš šel!« se je zarepenčil in namršil dlako. Toda muc v ogledalu je storil isto.

»Phhh, poberi se, golazen mačja!« je vanj zapihal naš muc. A oni drugi, v ogledalu, se je prav tako napihnil.

Naš muc, trma pa taka, ni odnehal. Usločil se je, dvignil mršavi repek in se z vso silo zaletel v sovražnika v ogledalu. ----»Mijaaav, aav, to pa boliii!«

je zajavkal, zbežal naravnost pod okno in se skril za zaveso. Tam si je s tačko otipaval smrček. Bolel ga je. »Ampak, če mene boli, boli tudi onega tam!« se je tolažil.

Čez čas se je previdno približal ogledalu, da bi se prepričal, ali je onega drugega mačka pregnal. Toda, glej ga, šmenta. Prav v tistem trenutku je tudi oni drugi muc previdno pokukal izza ogledala, tako previdno, da mu je bilo videti samo eno oko in živordeč smrček.

»Take trme pa še ne!« je že presedalo našemu mucku. »Mijaaav, slej ko prej te bom zašil!« je glasno zamijavkal in se naposled užaljeno in obenem zelo dostojanstveno umaknil.

Takrat sem našega muca vzela v naročje in ga odnesla pred ogledalo. »Bedaček! Saj to si vendar ti!« sem mu dopovedovala in ga počohala po glavi. Nekaj časa se je sicer grdo otepal, končno pa se je le umiril in začudeno gledal svojo podobo v ogledalu, zdaj z desne, zdaj z leve strani, kot bi se hotel prepričati, kako je lep.

Prepričana sem, da je razumel potegavščino, saj se od tistega dne dalje zelo samozavestno kreta pred vsakim ogledalom.

Deževna pesem

Mraz je v deželi,
sonce se skriva,
dežek pohlevni
ves dan umiva:

gore in polja,
mesta, vasice,
temne gozdove,
srne in ptice.

Naj jih le umiva,
da se na koncu
čisti kot solza
zasvetijo v soncu.

NAGRADA »ANDRIJA« ZA UMETNIKA MILKA BAMBIČA

**»BU-CI-BU«
PRVI SLOVENSKI STRIP**

Vsi radi berete stripe, ali »fumette«, kot jim pravijo Italijani. Radi segate po takem zapeljivem branju, ki spada v tako imenovano »deveto umetnost«. Časopisni kioski so polni te slikovite literature, marsikdaj dvomljive poučne in vzgojne vsebine, ki z živobarvnimi risbami na platnicah vabi k nakupu.

Strip je doma tudi na Slovenskem. Nastal je točno pred 60 leti v Trstu. Omislil si ga je umetnik, slikar, dolgoletni Galebov sodelavec, Milko Bambič. Pomislite, pisalo se je leto 1927, ko je nastal prvi slovenski strip »Bu-ci-bu« izpod peresa in svinčnika Milka Bambiča. Sloviti Miki Miško, ali Topolino, kot ga vsi poznamo, se je »rodil« šele leto dni kasneje. Njegov »oče«, Walt Disney, ga je prvič predstavil javnosti novembra 1928. Prvi jugoslovanski strip pa je nastal leta 1935 v Zagrebu, njegov avtor pa je bil hrvaški umetnik Andrija Marković. Milko Bambič je bil torej prvi avtor slovenskega stripa in eden od predhodnikov risarjev stripov širom po Evropi.

Po prvi svetovni vojni so Slovenci okušali hudo fašistično zatiranje slovenske govornice in pisane besede. Leto 1927 je bilo za nas Slovence usodno. Tedaj je fašistična oblast ukinita še zadnje razrede slovenskih šol, slovenske knjige in učbeniki pa so goreli na grmadah. Da ne bi otroci pozabili slovenske besede, si je Bambič omislil zabavno in privlačno, v verzih napisano zgodbo z ilustracijami, in jo objavil v mesečniku »Naš glas«. Tako je nastal »Bu-ci-bu«, prvi slovenski strip, ki je bil namenjen otrokom, a je bil istočasno satira na tedanji režim. Zamorček Bu-ci-bu je poosebljal diktatorja Mussolinija, ki se je samo šopiril in bahal.

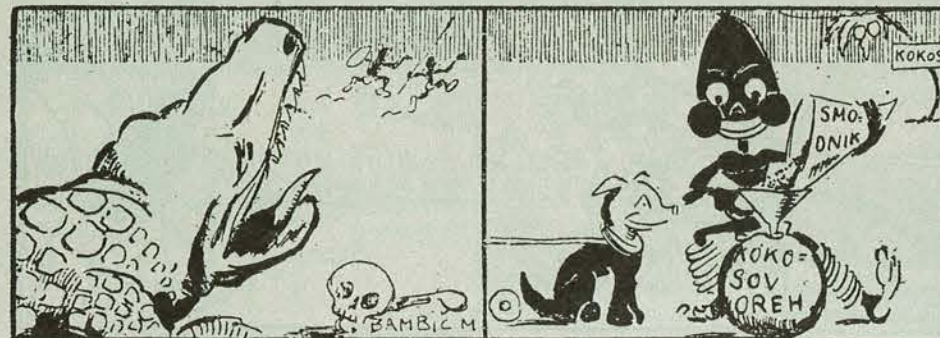
Bambiču je uspelo narisati samo štiri zgodbe o Bu-ci-buju, ker se je istega leta moral umakniti v Jugoslavijo. Kasneje je ustvaril še druge stripe: leta 1935 je nastal »Kralj Honolulu«, leta 1940 pa strip »Fižolčki«. V tistem času je ilustriral tudi več šolskih beril in mladinskih povesti, najbolj znane pa so njegove ilustracije Ribičičeve mladinske povesti »Miklavžev večer« iz leta 1932.

Po vojni se je Milko Bambič vrnil v rodni Trst in ob nastanku revije Galeb, takoj pristopil k sodelovanju. V naslednjih letih je narisal nad 200 ilustracij. Leta 1957 je v Galebu objavil zanimiv strip »Čudoviti nos«, kateremu je leto dni kasneje sledil strip o dečku Japu, Ilircu, ki je po mnogih peripetijah priplul do severne jadranske obale in ustanovil mesto Trst. V šestem letniku Galeba, 1959 leta, pa je izhajal njegov strip »Polet na luno«.

Za svojo plodovito ustvarjalnost na področju stripov je Bambič končno doživel veliko priznanje. Društvo »Klub devete umetnosti«, ki združuje vse jugoslovanske risarje in založnike stripov, je slikarju Milku Bambiču priznalo očetovstvo prvega slovenskega stripa »Bu-ci-bu« in mu lani novembra podelilo nagrado ANDRIJA, poimenovano po umetniku Markoviću. Nagrado podeljuje društvo vsako leto vsem zaslužnim ustvarjalcem stripov.

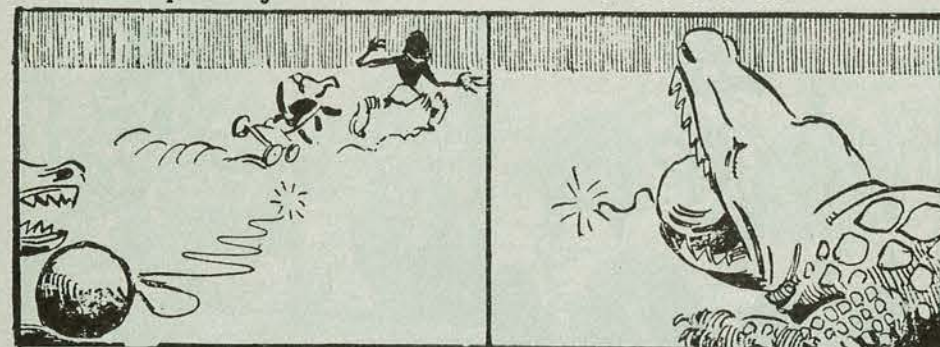
Domiselnemu umetniku Milku Bambiču, početniku devete umetnosti v slovenskem in jugoslovanskem kulturnem prostoru, iskreno čestitam. Na naslednjih straneh objavljamo ponatise »Bu-ci-buja«, da boste mladi bralci videli, kakšen je bil prvi slovenski strip.

Bu-ci-bu postane minister.

Tam ob Nilu svetem
krokodil živi.
Kamor se prikaže,
vse pred njim beži.

Bu-ci-bu razmišlja,
rad strl zmaja bi:
Velik oreh vzame,
bombo naredi.

Kokos k reki pelje,
zmaju ga nastavi,
vrstico prižge in
vse lepo pripravi.

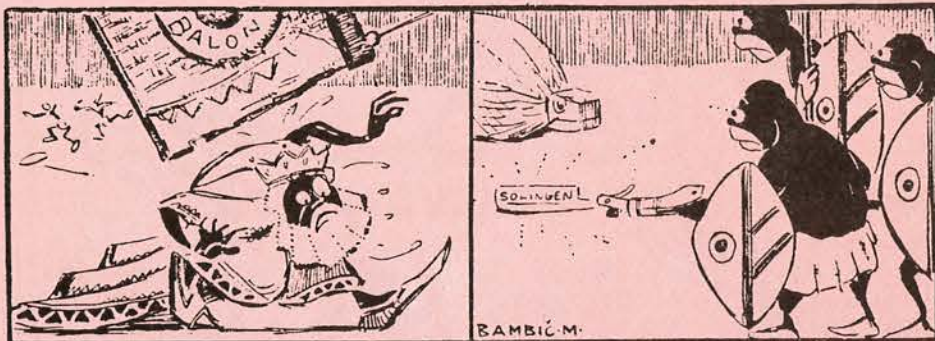
Urnih nog z Lu-lujem
daleč stran zbeži,
da na varno spravi
kožo in kosti.

Krokodil požrešni
naglo k sadu skoči:
ko ga v žrelo vzame,
bomba se razpoči.

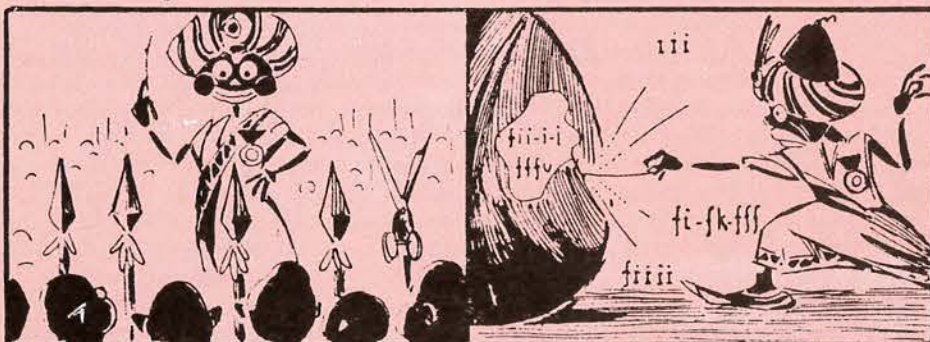
Kralj junaku reče:
»Ti si velik mož.
Zmaja si nas rešil —
moj minister boš!«

Bu-ci-bu postane kralj.

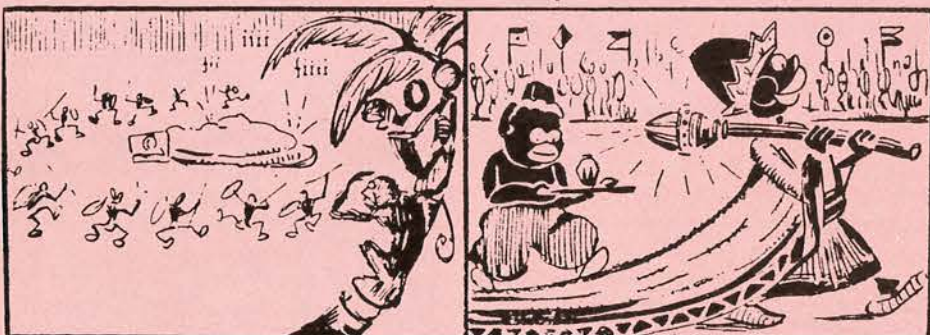
Strašna zver v oblakih!
Kaj bi neki bilo?
Kralja je zadelo:
reveža je ubilo.

Črnci spraševali:
„Kakšna zver je ona?“
Nihče izmed njih ni
videl še balona.

Zbral je Bu-ci vojsko
in tako govoril:
„Le nikar se bati!
Sam bom zver umoril!“

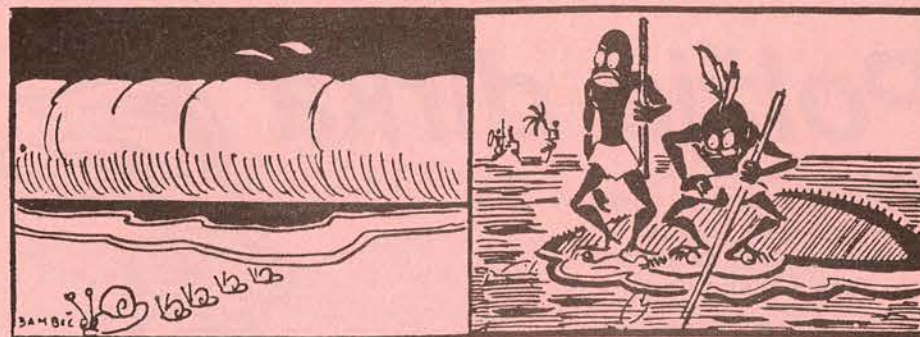
Gre, v balon okrogli
iglo zasadi,
da iz njega sili
plin na vse strani.

V veselju divjem
vojska zdaj zapleše
zmagoslavno vpije,
da se zemlja trese.

Bu-ci-buju krono
in pa žezlo dajo.
„Živel kralj!“ kričijo:
kralja spet imajo.

Bu-ci-bujevo kraljestvo uniči poplava.

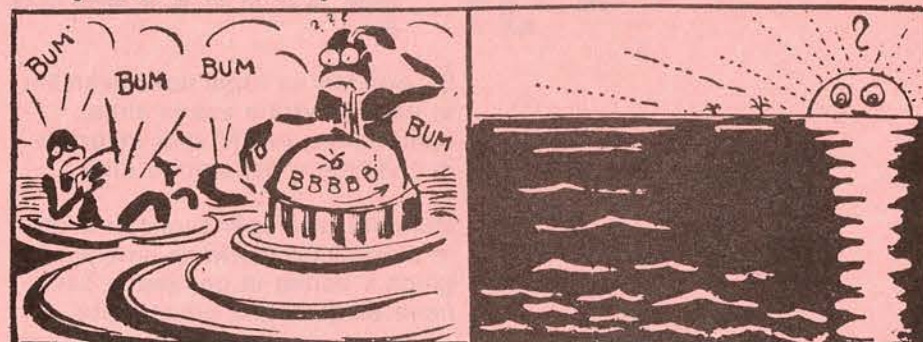
Strašen val v deželo
prihrumel od Nila.
Vsa obširna polja
voda je zalila.

Mar potop vesoljni
bo ves rod zadavil,
ko rešilne barke
nihče ni pripravil?

V stiski rod zamorski
krene zdaj pred kralja:
„Rešit' nas poplave
je dolžnost vladarja!“

Bu-ci-bu pomisli,
pa tako jim pravi:
„Vodo vso popijmo,
da nas ne zadavi!“

Joj, kako je ukazal?!
Zdaj ni več pomoči:
Trebuh se napenja
vsakemu — in poči.

Na zemljò pogleda
mesec radoveden:
„Kaj se je zgodilo?
Rešen ni nobeden?“

Polžja dirka

Lovec tiho v gozd se splazi,
da ga zajček ne zapazi:
dolgohec, skok na skok,
urno zbéži v svoj brlog!

Zajček zbečan ves okleva:
»Kaj bi zdaj, počasna reva —
daleč moj brlog je stran,
tisoč skokov čez ravan!

Drugega ne bo v tej sili,
ko da polž se me usmili:
če zajahati mi dá,
kot bi trenil, bom doma!« —

Zajček polža je zajahal,
z njim kot blisk jo je odmahal,
ko pridrla sta na cilj,
pa je — prvi bil april...

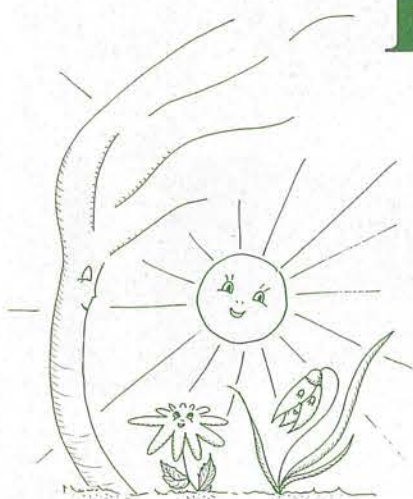

Ej, pomlad

Ej, pomlad se topla spet nasmiha
in neba modrina vsa je sinja,
osmi marec cvetje spet razgrinja
in življenje v polju novo diha.

Mamica, zate spet zvonček cvete
in marjetka drobčkana smehlja se,
gleda v sonce in pomladne čase,
nove sanje nežna breza plete.

S tabo veseli se mlada njiva,
cvetje ti prinaša dobre želje,
glej, še sonce se svetlejšje pelje
in obraza za oblakom več ne skriva.

RECEPT

Prinesite brž zdravila,
goska se je prehladila.

Lipovega čaja
iz Bahčisaraja.

Sončne limone
iz Barcelone.

Mandarine
iz Indokine.

In pomaranče
iz slavne La Manče.

Banane
iz Gane.

Pelina in mete
z otoka Krete.

Vejico brina
s Kanina.

Bezeg in koprive
iz Tananarive.

Cvet majarona
iz Libanona.

Duh timijana
iz Irana.

Zdravilne dišave
z Jave.

Kamilic in rmana
iz Azerbajdžana.

Kri rdeče pese
iz Odese.

Korenčkovega soka
iz Maroka.

Mandljevo olje
iz Mongolije.

Tri sodčke ruma
iz Kartuma

ali Havane,
če tam manj stane.

Medice
iz Švice.

Domačega žganja
iz Kranja

in za nameček
ves matični mleček,
kar ga imamo
za staro mamo.

kotiček za najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

ZA DOBRO VOLJO

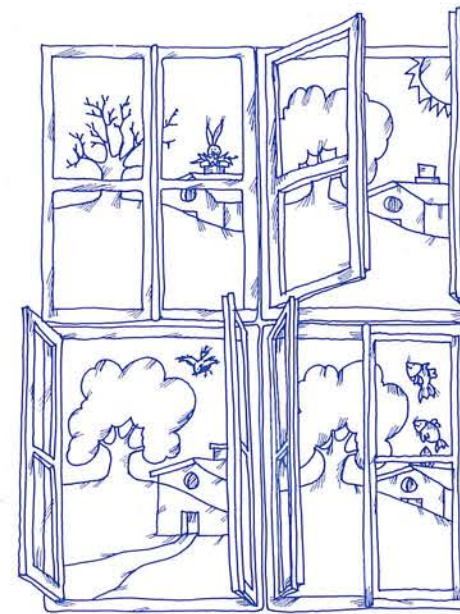
KOLIKO STANE TISTA
JE VPRAŠALA
TRGOVCA.

„90.000 Liz“ JE ODGOVORIL

„ALI PRED 3 DNEVI JE
STALA 50.000 Liz!“

SE JE ČUDILA .

„DA, AMPAK VČERAJ JE
POJEDLA
40.000 Liz“ KI JE STALA

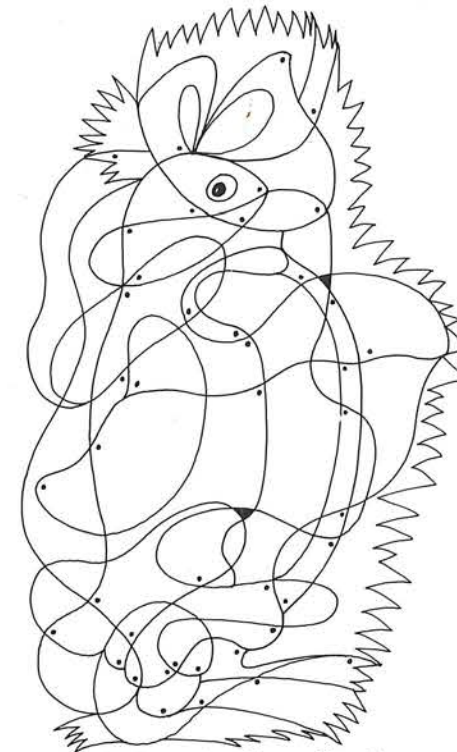
NAPAKE

Poglej skozi okna in poišči štiri napake.

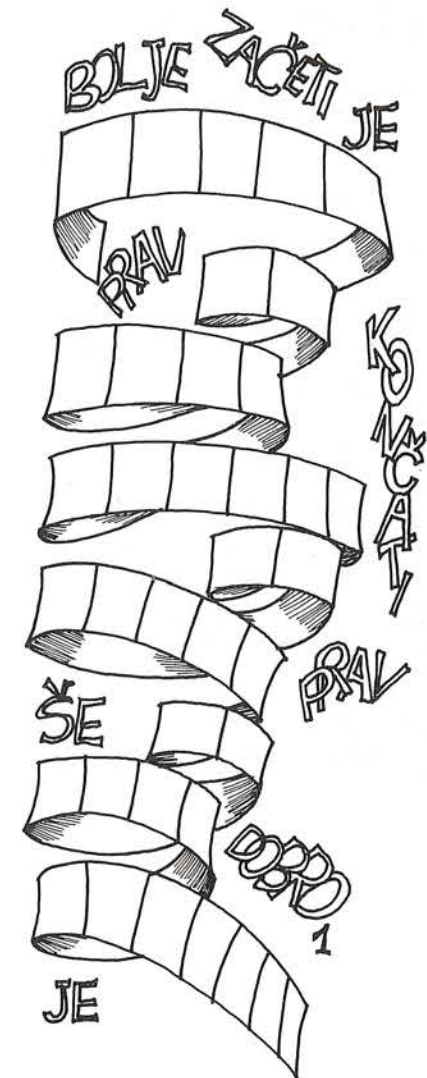

PREGOVOR

SKRITA PODOBA

Pobarvaj polja s pikami.
Kaj se bo prikazalo?

Vpiši besede v prazna okenca.
Začni z besedo označeno s št. 1.
Dobil boš pregovor.

Jelka Bakula
Ilustr. Borut Pečar

Meseci do poletja

Januar v naravo kliče,
na smuči, sani, med griče.

Februar že pusta vodi.
Z masko vsak naj se sprehodi!

Prvo cvetje marec daje,
mamico imam najraje.

Vse v aprilu se prebuja,
še zaspanec ne zamuja.

V maju se vijo zastave,
vabijo nas na proslave.

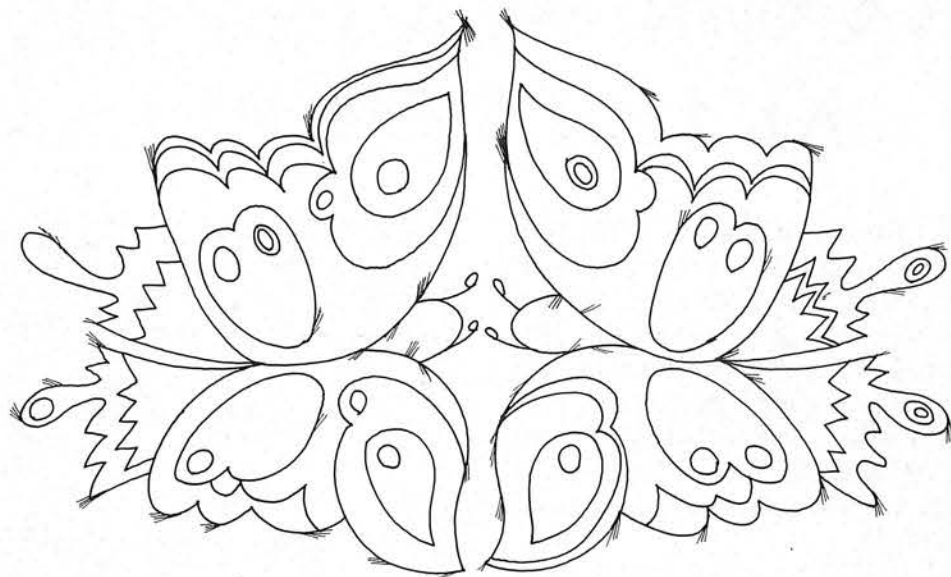
Junija skrbi je konec,
se poslavlja šolski zvonec.

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

ZRCALNA SLIKA

Risbi se razlikujeta v 11 podrobnostih. Poišči jih.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr. Andrej Vodopivec

Najdragocenejša stvar

Zelo starega modrijana so ljudje vprašali: »Kaj je na svetu najbolj dragoceno?«

Modrijan je rekel: »Najdragocenejša stvar na svetu je glava mrtve mačke!«

»Zakaj?« so se čudili ljudje.

»Zato,« jim je odvrnil modrijan, »ker na svetu ni človeka, ki bi lahko ocenil, koliko je vredna takšna glava!«

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

VANDROVCA IN PTIČ, KI JE LEPO PEL

Dva vandrovca, ki sta naokrog prodajala platno, sta se nekega dne ustavila pod koštanjem, da bi počivala. Najprej sta malo pojužinala, potem sta si dala kapo na oči in legla spat. Takrat je začel peti neki ptiček. In tako lepo je pel, da sta vstala, da bi ga še bolje slišala.

—Čuješ, je dejal prvi, kako mi lepo poje?

—Ah, ne, je dejal drugi, meni poje!

—Kako? je dejal prvi, kaj ne slišiš, da prihaja glas z moje strani!

—Kaj bledeš? je dejal drugi, če pa je ptič nad mojo glavo!

—Tudi če je nad tabo, je dejal prvi, gleda pa razločno proti meni!

—Naj bo, je dejal drugi, toda najprej sem ga slišal jaz!

—Ni res, je dejal prvi, jaz sem prvi vstal, da bi ga poslušal!

—Tudi če si ti prej vstal, je dejal drugi, sem ga jaz poslušal že lep čas prej!

In sta se prerekala in se jezila.

Tam mimo je šel neki mož, in ko je slišal, kako se kregata, jima je rekel:

—Moja poba, vidva se še dva dni ne bosta zboljšala, če bosta kar govorila. Najbolje bo, da gresta k advokatu!

Vandrovca sta se spogledala, se pogovorila in se odpravila k advokatu. Advokat ju

je poslušal do zadnjega in potem dejal:

—Dati mi morate srebrnik, pa vam povem, komu je ptič pel!

Vandrovca sta mu dala srebrnik in advokat ga je vrgel

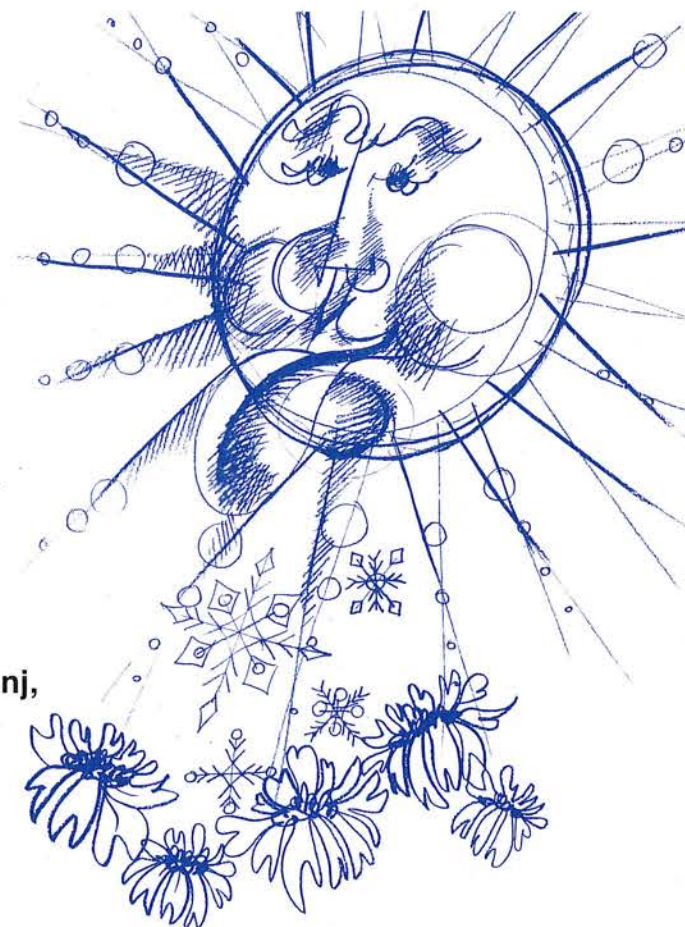
v zrak. Ko je srebrnik padel na tla, je lepo zacvenketal.

—Sta zdaj videla, komu je ptiček pel? Meni je pel, zato je srebrnik tako lepo zacvenketal!

SNEG

Neko noč zapade sneg,
vas pobeli, dol in breg,
mrzel mirno obleži,
se seseda, potemni.

Zdrami se pomlad iz sanj,
a snega je vedno manj,
sonce ga poliže z gred
kot otroci sladoled!

KAMEN

Pred davnimi časi je pod Gorjanci živel bogat mlinar. Za vsako mletje si je jemal dobro tretjino prinesenega zrnja. Zato je revežem že pred pomladjo zmanjkovalo moke, njihovi otroci pa so stradali.

Neko jesen je mlinarju nenadoma počil mlinski kamen. Zamenjati ga z novim ni bilo mogoče, ker je sosed kamnosek že pred leti umrl.

Mlinar ni od obupa vedel ne kod ne kam. »Le kje naj zdaj dobim tak kamen?« je tarnal na ves glas. »Brez mlinskega kamna sem kot potok brez vode.«

Ljudje, ki so po opravkih hodili tudi mimo mlina in slišali mlinarjevo jadicovanje, so malce postali, zmajevali z glavami in molčali. Le Graparjev Jože, ki je bil od visoke starosti že napol slep, je grozeče dvignil svojo grčavo palico in zavpil: »Kdo pravi, da nimaš kamna? Jaz pa rečem, da ga imaš. V prsih ga nosiš namesto srca. Tako velik in težak je, da ga tudi hudournik solza vaških revežev ne premakne niti za las!«

Ob teh besedah je debeli mlinar zardel kot kuhan rak in osramočen izginit v hišo. Dolgo ga ni bilo na spregled. Medtem so mu iz daljnega kraja pripeljali drug kamen. Kmalu je spet začel z delom, toda od zrnja, ki so mu ga ljudje v vrečah prinašali na sključenih hrbtih, je poslej jemal samo običajno merico, niti zrnja več...

2. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — Nogometna članska ekipa nastopa v 3. amaterski ligi; nogomet pa trenirajo tudi mlajši, ki nastopajo v vseh mladinskih prvenstvih.

4. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — Odbojgarski odsek društva šteje nad 100 igralk in igralcev. Na sliki mlajše odbojkarice, ki trenirajo mini volley.

6. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — Mladi Bregovi košarkarji so prisotni v prvenstvu dečkov; več skupin pa trenira tudi mini basket. Na sliki med treningom.

8. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — Poleg odsekov, ki se agonistično bavijo z določenimi panogami (med katere spada tudi smučarski odsek), prireja društvo redno rekreacijsko vadbo za odrasle.

1. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — Občinski športni center v Dolini je bil velika pridobitev za športno društvo BREG, ki deluje na ozemlju dolinske občine od leta 1965. Društvo že nekaj let v celoti upravlja telovadnico z igriščem.

3. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — Odbojgarska ekipa se v sezoni 1986-87 bori v ženski D ligi. Ekipe BREGA sodelujejo še na prvenstvih 1. ženske in moške divizije, pri mladinskih prvenstvih UNDER 14 in UNDER 16 (tudi fantje).

5. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — V promocijskem prvenstvu moške košarke branijo barve BREGA igralci na sliki.

7. ŠPORTNO DRUŠTVO BREG — Pri društvu posvečajo skrb splošni telesni kulturi in pravilni otrokovi rasti. V ta namen se redno odvija otroška telovadba.

2. TRŽAŠKA KNJIGARNA — Na policah in razstavnih mizah je kupcem na voljo polno knjig. Tu lahko odjemalec dobi dela iz domače in tuje književnosti, mladinske knjige, romane, strokovna in znanstvena dela, atlase, zemljevide, razne zbirke, priložnike, slovarje in razne druge knjige.

4. TRŽAŠKA KNJIGARNA — V prodaji so tudi časopisi in revije, ki izhajajo pri nas v matični Sloveniji. Razstavljeni so na posebnem stojalu, tako da so odjemalcu takoj pri roki.

6. TRŽAŠKA KNJIGARNA — Ponuja tudi različne ročno izdelane umetniške predmete iz keramike, usnja in lesa domačih oblikovalcev. Za ljubitelje predmetov iz bogate slovenske in jugoslovanske folklorne zakladnice ima knjigarna veliko izbiro, predvsem tepihov in usnjenih izdelkov.

8. TRŽAŠKA KNJIGARNA — Po skoraj enoletnem zaprtju zaradi obnovitvenih del je bila marca 1981 otvoritev prenovljene in razširjene knjigarne z galerijskimi prostori. Namenjeni so v glavnem slikarskim in kiparskim razstavam. V galeriji Tržaške knjigarne razstavlja mnogo priznanih umetnikov, predvsem iz matične domovine.

1. TRŽAŠKA KNJIGARNA — Prva slovenska knjigarna po osvoboditvi 1945. leta je bila na Korzu, na vogalu Borznega trga, in je bila večkrat tarča napadov in celo požigov s strani nacionalističnih skrajnežev. Sedanja knjigarna, v ulici sv. Frančiška, so odprli leta 1956. Bila je precej manjša. Od tedaj vrši knjigarna važno kulturno poslanstvo med tržaškimi Slovenci.

3. TRŽAŠKA KNJIGARNA — V knjigarni prijazno postrežejo kupcu, mu po svojih močeh svetujejo, skušajo izpolniti želje in naročila tistih knjig, ki jih nimajo v zalogi. Na prodajni mizi na sliki po želji pripravljajo tudi darilne pakete.

5. TRŽAŠKA KNJIGARNA — Kotiček knjigarne je namenjen prodaji plošč in kaset. Na voljo imajo plošče, ki najbolj privlačujejo najmlajše obiskovalce knjigarne.

7. TRŽAŠKA KNJIGARNA — Najbolj živahno je v knjigarni ob izteku poletnih šolskih počitnic, ko se pričeneja prodaja šolskih knjig, za katere morajo postaviti posebne police. Najobičajnejši odjemalci so tedaj dijaki in šolarji, ki se kar vrstijo pred prodajno mizo.

PIKAPOLONICA

Pikapolonica je poletela na svoj prvi obisk. Kot dete, ki naredi svoje prve korake, je bila tudi ona še negotova, ko je poskušala leteti ali sedati na rožice; večkrat ji je spodletelo, ustrašila se je, da bi padla, toda premagala je strah in kmalu je znala vse kakor njene starejše sestrice. Tako je zdaj brezskrbno poletavala od cveta na cvet, od bilke na bilko, z lista na list. O, kako lepa so bila ta pota, koliko novega je videla in doživela vsak hip. Vsak trenutek se je veselila življenja v družbi svojih sestic in rož, med katerimi je imela marjetko najbolj rada. Kdo bi vedel zakaj? Morda zaradi njenih snežnobelih lističev, po katerih se je rada sprehajala? Ali zaradi njene okrogle, rumene blazinice, na kateri se je tako varno počutila? Najbolj verjetno pa zaradi tega, ker so bile marjetke med vsemi rožami z njo najbolj prijazne. Nič čudnega, da je bila do marjetke najbolj zaupljiva. Čisto tiho, skoraj neslišno ji je zapela:

Koliko pikic
na krilcih imam?
Sem še premajhna
in šteti ne znam.
Ti mi, marjetka,
na krilca poglej,
koliko pikic je,
prosim, preštej!

»Pikice naj ti preštejem? O, kako rada bi ti jih preštela, a tudi jaz ne znam šteti. Tudi jaz sem še majhna, manjša in mlajša sem od drugih marjetk. Stara sem šele dva dni.

Poleti h kakšni moji starejši sestrici. Ta bo rada preštela tvoje pikice.

ce. Če pa boš še kdaj letela tu okrog, se oglasi. Mi boš pripovedovala, kaj je novega na travniku!»

»Bom,« je obljubila pikapolonica in odletela. Na svoji poti je srečavala čebele, čmrlje in metulje. Pogledovala je za njimi in se čudila, češ: kako veliki so, jaz pa sem tako majhna. Zaželela si je, da bi poletela z metuljem:

»Citronček, bi me vzel s seboj?« je prosila enega, ki je počenil na deteljico.

»Zakaj ne?« ji je odvrnil in pikapolonica mu je zlezla na trup med krili. Jadrala sta nad travniki in vrtovi, se dvigala in spuščala, sedala zdaj tu, zdaj tam, spet vzletavala in spet frfotala.

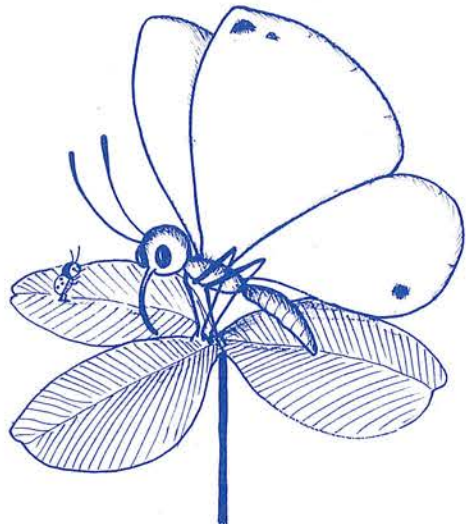
»Bi se ustavila tamle, glej, citronček, na tisti marjetki?«

»Zakaj ne?« je spet dahnil metuljček in se usedel na marjetko.

»O, pikapolonica!« se je razveselila marjetka. »Že veš, koliko pikic imaš?«

»Še ne!« je odvrnila pikapolonica in pomislila: »Morda bi mi jih pa Citronček znal prešteti?« Zapela mu je:

Koliko pikic
na krilcih imam?
Sem še premajhna
in šteti ne znam.
Ti mi, metuljček,
na krilca poglej,
koliko pikic je,
prosim, preštej!

»Samo do tri znam šteti. Ti, pikapolonica, pa imaš gotovo več pikic kot tri. Daj, da pogledam! Na levem krilcu imaš ena, dve, tri... na desnem pa ena, dve, tri... Naprej pa ne gre.«

»Nič zato!« odvrne pikapolonica. Bom že našla koga, ki mi bo preštel pikice. Če ne danes, pa jutri!«

Metuljček je odfrfotal, pikapolonica pa se je tudi poslovila od marjetke. Privabil jo je bel, dehteč bezgov cvet. Od tod je imela razgled na vse

strani. Pod seboj je zagledala črna murna, ki je pokukal iz zemlje, mravlje, ki so brez počitka hitele sem in tja, in polža, ki je kazal roge ter se leno premikal.

»O!« je vzkljnila. »Kako bi bilo prijetno na polževi hiši!« Komaj je spregovorila, že je zapihal veter, zamajal se je bezgov cvet in pikapolonica je, čof, padla na streho polževe hiše. Ustrašila se je, a se je hitro opomogla in zaklicala:

»Hej, polž, kam pa ležeš?«

Odgovora ni dobila. Še enkrat je vprašala:

»Kam pa kam, polž?«

Spet nič.

»Kako ti je pa ime?«

Nič.

»Ali me sploh slišiš?«

Nič.

»Polž je gluhi!« je pomislila. Tedaj pa:

»Jo že imam, jo že imam! Juhuhuhuhu!«

»Kaj imaš polž?«

»Pesmico!«

»Pesmico? Kakšno? Pa mi jo povej, če jo res imaš!«

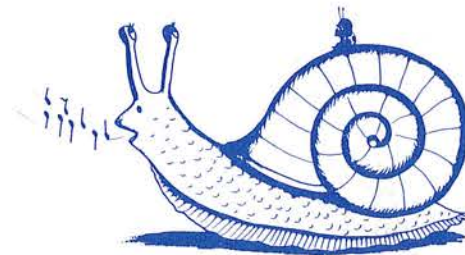
In polž je začel. Počasi in preudarno:

Nismo urni,
smo pa močni,
hišo s sabo nosimo,
kadar nam preti nevarnost,
hitro vanjo smuknemo.
Radi lezemo
po svetu,
radi se potepamo,
a najraje v svoji hiši,
sebi družbo delamo.

»Všeč mi je,« ga je pohvalila pikapolonica in pomislila:

»Če zna delati pesmice, zna pa tudi šteti.« In mu je zapela:

Koliko pikic
na krilcih imam?
Sem še premajhna
in šteti ne znam.

Ti mi, hej, polžek,
na krilca poglej,
koliko pikic je,
prosim, preštej!

Zletela je predenj, tako da jo je polž videl čisto od blizu.

»Oh!« je vzkljnil: »Številke! Za številke pa polži nismo preveč navdušeni. Brez njih prav prijetno in brez skrbi živimo.«

»Tudi prav, če je tako,« je rekla pikapolonica, se zahvalila polžu in odletela. Potem je sedla na rumen regratov cvet in utrujena zaspala. Zbudilo jo je brenčanje, ki je prihajalo bliže in bliže. Bila je čebela, ki je nabirala med.

»Pa je res pridna,« je pomežiknila pikapolonica, ko se je zbudila. »O čebelah mi je pripovedovala marjetka, da so to najbolj marljive delavke. In kakšen red in snago imajo v svojih domovih, ki jim pravijo čebeljnaki. Če so tako pridne, so gotovo tudi zelo pametne. Morda znajo tudi šteti?«

»Dober dan!« je pozdravila čebelico.

»Tudi tebi dober dan, pikapolonica. Kako je s teboj? Si zdrava, vesela? In kaj počenjaš?«

»Vse je lepo in prav! Zdrava sem in vesela. Nekaj bi pa rada vedela.«

»Kaj?« je zanimalo čebelico in pikapolonica je zapela:

Koliko pikic
na krilcih imam?
Sem še premajhna

in šteti ne znam.
Ti mi, čebela
na krilca poglej,
koliko pikic je,
prosim, preštej!

»Nič lažjega kot to!« se je oglasila čebelica, priletela k pikapolonici in štela: »Ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem! Na levem krilcu imaš tri, na desnem pa štiri, kot oglje črne pikice.«

»Sedem pikic! To je pa veliko!« se je razveselila pikapolonica in pogledovala v nebo, da bi zagledala metuljčka Citrončka. Imela je srečo. Poklicala ga je v trenutku, ko je priletel mimo in sedel na čašo velike zvončnice.

»Sedem pikic imam, veš, citronček, sedem, čebela mi jih je preštela. Čakaj, da se spomnim, kako je štela:

Ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem!«

»A tako?« se je čudil Citronček in začel šteti:

»Ena, dve, tri, pet, sedem!«

»Ne, metuljček, zmotil si se, dajva, štejva skupaj:

Ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem...«

Potem je Citronček vzel pikapolonico med svoja krila in poletela sta najprej k polžu, zatem pa k marjetki

in obema povedala, da ima sedem pikic: na levem krilcu tri, na desnem pa štiri. A kako je bilo veselo šele potem, ko je k marjetki pribrenčala č-

bela in prilezel polž! To so si imeli povedati. Pa ne samo povedati. Tudi peli so in med drugimi pesmicami zapeli tudi pikapolončino.

Ko - li - ko pi - kic na kril-cih i - mam?

Sem še pre - maj - hna in šte-ti ne znam.

Ti, mi, ma - rjetka, na
Ti, mi, me - tuljček, na
Ti, mi, hej, polžek, na
Ti, mi, če - be - la, na

ko-li-ko pi-kic je, pro-sim pre - štej!

Kajetan Kovič Ilustr. Liana Drašček

Uspavanka

Gremo v deželo velikega spanja,
tam je mir za vse ljudi,
tam ležijo objeti v sanjah
male muce in veliki psi.

Tam so stražarji urni kazalci
in stražijo vrata do belega dne
in hudi mož iz starih pravljič
v deželo velikega spanja ne sme.

V urah tiktakajo kladiva zlata,
bijejo zlate ure noči.
Gremo v deželo velikega spanja,
tiho za sabo zaprimo oči.

Berta Golob

Dorijan

Kadar je bil žalosten, se je napil. Žalost je planila vanj nepričakovano. Tisti dan je gotovo še kaj ukradel. Drugo jutro je prišel v šofo na pol mrtev.

Kadar je bil nasmejane volje, je včasih dejal: »Ne boste mi verjeli, venomer teče skozme filmski trak. Vse vidim. Vse, kar sem doživel.«

Nekoč je rekel: »Vidite, še šestnajst let nimam, pa pijem. Ne morem drugače.«

Takrat, ko je okradel prijatelja, je tajil. Stavila sem samo na njegove oči, ki se niso znale zlagati. Dolg trenutek tišine..., potem se je sesul na kolena in nekje iz drobovja, iz tistih zagonetnih žepov izbljuval nakradeni denar.

»Dorijan, zakaj?«

»Odpustite, saj ne bom nikoli več.«

A Dorijan je še kradel in tudi pil je še. Skozenj je tekel filmski trak: mati, invalidski voziček, oče, ločitev, beg, potikanje, prva tatvina, prva omama v žganju, prvo dekle, nešteto bolečin, nova omama, nov naval slasti in spet nova, velika odločitev: SAJ NE BOM NIKOLI VEČ, potem pa obupan klic po usmiljenju: JAZ NE MOREM DRUGAČE.

»Povejte mi, zakaj sem tak.«

Velikokrat je šel zadnji iz razreda. Kaj mi je hotel povedati?

To je bil Dorijan, fant, ki je rekel: ne morem drugače. Otrok, ki že dolgo ni imel več doma.

Lojze Abram

PLODNA SMUČARSKA SEZONA

Povejmo si odkrito, malo smo že naveličani snega in smučanja in si sedaj želimo pomladi. Zima je bila radodarna s sneženimi padavinami in nam je navrgla toliko snega, da smo se zadnje mesece lagodno smučali in tekmovali, najboljši pa celo odnesli kolajne in pokale.

Začelo se je januarja s tečaji na snegu. Že februarja je bilo v Ravasclettu šolsko smučarsko prvenstvo, na katerem so se pomerili šolarji s Tržaškega in Goriškega, ki so želi prve uspehe od pridobljenega smučarskega znanja. Nekaj dni potem je Slovensko planinsko društvo v Trstu prav tam priredilo 21. zimsko športne igre in naši nadebudni mladi smučarji so se spet izkazali. Med najboljšimi so bili Valentina Šuber, Frančiška Rapotec, Maksi Babič, Borut Plesničar, Aleksander Žezlina, a niti drugi niso zaostajali, da ne govorimo o izrednih dosežkih starejših tekmovalcev. Svoje tekmovalne veščine so mladi smučarji pokazali teden dni kasneje na tekmi za pokal prijateljstva treh dežel na Nevejskem sedlu, v priredbi Smučarskega kluba »Devin«, kjer so v zelo ostri konkurenci nastopali tudi tekmovalci iz Slovenije. Zadnje smučarsko tekmovanje pa je bilo na Zoncolanu za pokal Zveze slovenskih športnih društev v Italiji in za podelitev naslova slovenskega zamejskega smučarskega prvaka. Letošnja prvakinja je postala Frančiška Rapotec, naslov prvaka pa je osvojil Aleksander Žezlina.

Smučarska sezona je bila letos uspešna in plodna. Za viden napredek smučarjev gre glavna zasluga posameznim društvom, ki med svojimi člani gojijo

Na startu

smučarje in se trudijo z vzgojo dobrih tekmovalcev, ki lahko posežejo zelo visoko. Smučarije je sedaj konec in čas je, da spravimo smuči do prihodnje zime, ko se bomo spet podili po strmih belih progah in se borili za sekunde in stotinke.

Planica 87

Planica je spet slavila velik praznik. Na odlično pripravljene letalnici so se pomerili najboljši smučarski letalci na svetu, ki so dosegli izredne daljave. Najdlje je poletel Norvežan Opaas, ki je skočil

Nagrajevanje

193 metrov, a mednarodno razsodišče je zadnjo serijo skokov razveljavilo, ker pravila mednarodne smučarske zveze ne dovoljujejo daljših skokov od 191 metrov. Varna planiška skakalnica pa dovoljuje tudi daljše skoke, a o spremembi pravil se bo moral izreči odbor mednarodne zveze. Najbolj razočarani so bili seveda tekmovalci, ki so se potegovali za naslov svetovnega prvaka in so nejevoljno sprejeli odločitev razsodišča.

Na tekmovanju za svetovno prvenstvo v smučarskih poletih v Planici so se odlično uveljavili tudi domači smučarski letalci. Zmagal je norvežan Fidjestoel, na drugo mesto se je uveljavil Slovenec Zupan, četrti pa je bil Tepeš.

Svetovni smučarski pokal

Zaključena so bila tekmovanja za svetovni smučarski pokal. Zadnje dejanje be-

lega cirkusa se je odigralo na zasneženih pobočjih Bjelašnice in Jahorine pri Sarajevu, kjer je jugoslovanska smučarska reprezentanca slavila veliko zmago. Bojan Križaj je osvojil svetovni pokal v slalomu in s tem kronal svoj dolgoletni sen. V zadnjem slalomskem tekmovanju je namreč zasedel drugo mesto in seveda pokal, za katerega se je potegoval tudi odlični Stenmark. Pred Križajem pa se je uvrstil presenetljivo uspešni Grega Benedik, ki si je s to svojo prvo zmago v svetovnem pokalu priboril zlato kolajno.

Za slovenske vrhunske smučarje je bila torej minula sezona res uspešna in dosegli so, kar so si tudi načrtali in obetali. Ostale pokale v drugih disciplinah, in seveda splošnega, pa je vse osvojil Švicar Zurbriggen, v ženski konkurenci pa Švicarke Walliser, Figini, Schneider in Schmidhauser. Švicarji so bili torej odločno premočni in bodo tudi v bodoče skušali ohraniti prednost. Ostale ekipe pa bodo po krajšem počitku, v začetku poletja obnovile priprave in skušale v prihodnji sezoni doseči kaj več.

Devan Cesar

Računalniške igre

Hišne računalnike pogosto uporabljamo tudi za igre. Te lahko razdelimo na več skupin. Najbolj pogoste so igre, pri katerih moramo izredno hitro reagirati na določen položaj, kot so na primer vse vojne v vesolju in podobne. Te igre zahtevajo od igralca le, da čim več strelja, zadene čim več nasprotnikov, ali jim zbeži. Kot že rečeno, pri takih igrah ni časa za razmišljanje, najpomembnejša večina pa je hitrost.

V drugi skupini imamo igre, ki so pravo nasprotje prvih. Pogosto gre za pustolovščine v skrivnostnih okoljih, kjer nam računalnik opisuje položaj (grafično ali z besedami), igralec pa mora sprejeti pravilno odločitev. Cilj igre je pogosto najti zaklad ali rešiti se iz nevarnega položaja.

Skupino zase sestavljajo igre, kot so na primer šah in igre s kartami. Tu gre za že

dobro poznane igre z znanimi pravili, le da jih lahko igramo sami, oziroma proti računalniku. Če so programi dobro napisani, so lahko take igre izredno koristne za učenje ali izpopolnjevanja našega znanja pri določeni igri. Najboljši primer za to je seveda šah. Pomislite le, da obstaja pravo svetovno prvenstvo v šahu za računalnike, za katerega stalno izpopolnjujejo programe.

Seveda lahko kupimo tudi igre, ki ne spadajo v nobeno izmed teh skupin, ampak imajo nekaj lastnosti vsake skupine.

Napisati program za računalniško igro sploh ni tako težko kot izgleda. Tokratni program je enostaven primer računalniške igre. Na levi strani ekrana se pojavi lačen pajek na nitki, od leve pa prihajajo debele muhe. Pajek se lahko pomika le navzgor in navzdol, pojesti pa mora čim več muh.

```

10 REM PAJEK IN MUHE
20 LET hi=0: GO SUB 9000
30 GO SUB 8000
40 PRINT AT 0,0; "TOCKE ";sc
50 PRINT AT v,0; " "
60 LET v=v+(INKEY#="6" AND v<21) -
(INKEY#="7" AND v>2)
70 IF SCREEN# (v,2)<>" " THEN GO SUB 1000
80 PRINT AT v-1,0;"c"
90 PRINT AT v,0; INK 6;"ab"
100 FOR a = 1 TO 5
110 LET f(a)=f(a) - INT (RND*2): IF
f(a)<1 THEN PRINT AT a*3,1;" ": LET
f(a)=28
120 PRINT AT a*3,f(a); INK 4 ;"de "
```

```

130 NEXT a
140 PRINT AT 0,19;"preostali cas";INT
time;" ":LET time=time-.5:IF time,0 THEN
GO TO 2000
150 GO TO 50
990 STOP
1000 LET sc=sc+2
1010 PRINT AT v,2;" "
1020 LET f(v/3)=28
1030 PRINT AT 0,0; INK 7;"tocke ";sc
1040 RETURN
2000 PRINT AT 5,9;"konec igre!"
2010 PRINT TAB 6;"dobil si ";sc
2020 IF sc>hi THEN LET hi=sc
2030 PRINT "" danasnji najboljsi
rezultat ",hi
2040 INPUT "pritisni ";FLASH
1;"ENTER";FLASH 0;" za novo igro "; LINE
a#: GO TO 30
8000 BORDER 1: PAPER 1: INK 7: CLS
8010 LET v=10
8020 DIM f(6)
8030 FOR a=1 to 6: LET f(a)=28: NEXT a
8040 LET sc=0
8050 RANDOMIZE
8060 FOR a=1 to v-1: PRINT AT a,0;"c":
NEXT a
8070 PLOT 0,168: DRAW 255,0
8080 LET time=99
8990 RETURN
9000 FOR a=USR "a" TO USR "e"
9010 READ user: POKE a,user
9020 NEXT a: RETURN
9030 DATA 60,126,255,255,127,127,149,148
9040 DATA 0,108,248,220,252,248,96,0
9050 DATA 16,16,16,16,16,16,16,16
9060 DATA 0,17,63,111,23,45,0
9070 DATA 0,252,2,2,252,224,0,0
```

Za risanje pajka in muh so uporabljeni tako imenovani UDG (User Defined Graphics - grafični simboli, ki jih določi uporabnik). Ta možnost, ki jo nudi računalnik SPECTRUM lahko zelo poenostavi programiranje. Program uporablja nekaj ukazov,

kot na primer GOSUB, RETURN, POKE in tako dalje, ki jih bomo podrobneje razložili v prihodnji številki. Do takrat vam želim čim več zabave z vašim računalnikom v pričakovanju, da boste vaše programe poslali na uredništvo Galeba.

Lojze Abram

Ponoven uspeh barkovljanskih šolarjev

Učenci slovenske osnovne šole »Fran S. Finžgar« v Barkovljah so se ponovno izkazali in želi nov uspeh. Šolarji petega razreda so se pod vodstvom učiteljice Vere Poljšak tudi letos udeležili vsedravnega natečaja, ki je povezan s priljubljeno televizijsko oddajo »Tandem« in spet zmagali, kot edini predstavniki vseh osnovnih šol v deželi Furlaniji Julijski krajini. Na lanskem natečaju so edini zastopali deželo Furlanijo Julijsko krajino, se predstavili pred televizijsko kamero in odnesli domov zavirljivo nagrado: računalnik. Letos pa bodo, kot edina šola v deželi, za sodelovanje in zmago na natečaju, dobili videoregistrator. Tokrat so naredili poglobljeno raziskavo o domačih živalih in zlasti o perutnini in izdelek poslali v Rim. Lahko si mislite, kakšno je bilo njihovo veselje, ko so jim sporočili, da so spet zmagali!

Tudi tokrat bodo nagrade podeljevali med televizijsko oddajo »Tandem« in barkovljanski učenci se že pripravljajo na odhod v Rim, kjer bodo nastopali v oddaji, ki bo 6. aprila popoldne iz studijev drugega televizijskega omrežja.

Barkovljanski šolarji so res pridni in delovni. V zadnjih letih so dobili nič koliko nagrad na raznih natečajih in se lahko postavljajo kot najboljši v vsej deželi. Iz srca jim čestitamo.

Ob zavirljivih uspehih barkovljanskih šolarjev pa se vendarle vsiljuje vpraša-

nje. Kaj pa učenci drugih slovenskih osnovnih šol? So morda manj pridni in prizadevni od barkovljanskih? Sodelujejo na raznih natečajih, ali pa je treba iskati razlog njihove odsotnosti v nezanimanju in brezbrilnosti učiteljstva?

Marij Čuk

Knjigi domačih avtorjev

Tokrat, ob nastopu pomladi, spregovorimo o dveh knjigah, ki sta izrazito namenjeni mladini. Zakaj tako? Pomlad je namreč čas, ki ga čisto normalno primerjamo z mladostjo, saj je vse v razcvetu, vreme zaobiva pravo toplotno razpoloženje in lastovnice, pravimo, se vračajo iz toplih krajev. Ta lepa občutenja naj popestrita še dobri knjigi.

Povest **TOVARIŠIJA PETRA GRČE** pisatelja **Mata Lavraka** spada med najbolj uspela hrvaška dela za mladino. V njej je pisatelj opisal vaške fante, ki so sami popravili most in mlin ter tako pomagali vaščanom, da so spet lahko poceni mleli žito in koruzo. Seveda je pri tem prišlo do večjih in manjših zapletov, ki pa so jih mladi »gorečneži« uspešno premagali. Njihov trud je bil bogato poplačan, ko je ob koncu šolskega leta učitelj povabil njihove starše, namesto na običajno zaključno slovesnost v šolo, kar k otvoritvi prenovljenega mlina. Povest je razgibana, s skrbno izklesanimi liki, poleg tega pa jo ves čas prevevata tudi ve drina in humor.

Teško bi našli slovenskega bralca, mlajšega ali starejšega, ki ne bi poznal Kajuhove pesmi. S svojo neizmerno močjo je bodrila zatiranega človeka pred vojno, hrabrila trpeče v ječah, pregnanstvu, tolažila matere padlih partizanov in vlivala pogum borcem med narodnoosvobodilnim bojem.

Prav tako pa je bila iskren odsev pesnika in partizana, ki se je bojeval za boljše odnose med ljudmi in za ideale, za katere je daroval tudi svoje mlado življenje.

Delček vsega tega, utrinki iz ustvarjalnosti **Karla Destovnika Kajuha** so tudi v knjigi z naslovom **MOJA PESEM**.

KO JE ZAPADEL SNEG

Pripovedovala bom, kaj sem doživela tiste dni, ko je zapadlo dosti snega. Vsi smo bili doma in odločili smo se, da bomo postavili leseno hišico za ptičke. Obesili smo jo na smreko, ki jo imamo na vrtu in vanjo natrosili krušne drobtinice. Po kosilu smo šli pokukat, če so ptički že prišli po

drobtinice. A kaj smo zagledali? Namesto ptičk, je na ptičji hišici stala mačka! Takoj smo jo spodili.

Popoldne sem se šla igrati na sneg z Lopezom. Lopez je moj rdeč in bel maček. Rad se igra, a še raje lenari. Šla sem v garažo in vzela sanke. Potem sem vzela Lopeza v naročje, sedla na sanke in porinila z nogami. Bila sva zelo hitra. Lopez se je prestrašil in odskočil. Zato sem pustila sanke, prišla Lopeza in ga postavila na sanke. Zažugala sem mu, da se ne sme migati. Še obrnila se nisem in že se je Lopez peljal na sankah navzdol. Še bolj se je prestrašil in izginil, da ga nisem videla nekaj dni.

Frančiška Simoni
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

MOJE ZIMSKE POČITNICE

Na koncu prvega polletja smo dobili izkaze. S svojim sem bila kar zadovoljna. Mamica se je tudi razveselila in me pohvalila.

Med počitnicami sem se smučala. Prvi teden sem preživela doma. Zjutraj sem gledala televizijske programe, popoldne pa sem hodila na Reber in se smučala. V nedeljo smo se peljali k stari mami na Klemenčevo. Tam smo slavili njen 81. rojstni dan.

Naslednji teden sem pet dni preživela na Veliki planini. Bilo je lepo vreme in odlična smuka. Z menoj sta bili še sestra Anica in prijateljica Irma. V četrtek sem smučala s sošolko Katjo. Spoznala sem tudi novo prijateljico Tanjo Klemenc. V nedeljo pa je prišla Ditka. Nekaj časa smo se smučale, potem pa odšle domov, kjer me je že čakala dobra večerja in topla kopel.

Te počitnice so mi bile zelo všeč. Bilo pa bi še lepše, če bi bile teden dni daljše.

Barbara Kuhar
3. r. OŠ »F. Albreht«
MEKINJE - KAMNIK

PUST, PUST...

Že v starih časih so imeli pustovanje. Pustovanje je za stare Slovane pomenilo veseljačenje ob prihodu pomladi in ob koncu zime.

Pred pustnim časom smo v šoli začeli delati maske. Pod vodstvom učiteljice Morane smo jih izdelovali pri dopoldanskih dejavnostih. Maske so predstavljale kraške živalice. Jaz sem se oblekel v kravo. Na glavi sem imel veliko masko v obliki kravje glave. Bila je lepo oblikovana: velike oči, gobec in špičasti rogovi. Na pustno soboto sem se z mamo odpeljal na Brdino, kjer so se zbirale pustne šeme in vozovi. Očka je s traktorjem peljal voz, ki so ga pripravili v Bazovici. Na Brdini je bilo nagrajevanje pustnih vozov in šem. Ni smo pričakovali, da bomo dobili prvo nagrado, zato smo bili tembolj veseli. Trud nas vseh in naših očetov ter mamic je bil bogato poplačan.

Peter Križmančič
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Vsi, mali in veliki, nestrpno pričakujemo pusta.

Mi učenci smo veselo delali maske. Vse so nam zelo uspeli. Naredili smo jih raznih vrst in vse so predstavljale živali, ki se bojijo sinhrotro na. Na pustno soboto smo se vsi ošemljeni s starši zbrali na Brdini na Opčinah. Tam nas je čakal pustni voz, na katerem je bil ogromen mož, ki je predstavljal Rubbio in so ga naredili pri sošolcu Marku. Mi, ki smo predstavljali živali, smo plesali, skakali in bežali od moža na vozu. Pustni sprevod je šel po glavni openski ulici in mnogo ljudi je prisostvovalo sprevodu. Potem smo zavili na Brdino, kjer je bilo nagrajevanje. Ko so po-

vedali, da smo osvojili prvo mesto, smo vsi poskočili od veselja.

Luka Družina
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Kot vsako leto smo tudi letos nestrpno čakali na pust. Učenci smo se še posebej skrbno pripravili. Mi smo izdelovali maske živali, ki živijo na Krasu, naši očetje pa so pripravili voz, ki je predstavljal sinhrotron. Na voz so postavili lutko znanstvenika Rubbie.

Zakaj so Bazovci izbrali ravno to temo? Ker mislijo na našem ozemlju zgraditi sinhrotron, svetlobni generator. Bazovci se s tem ne strinjamo, ker nam bodo vzeli tudi mnogo rodovitne zemlje.

Na pustno soboto smo se peljali na Opčine, da sodelujemo v sprevodu Kraškega pusta. Našemljeni smo bili v maskah, ki smo jih sami izdelali v šoli, naše mamice pa so nam sešile obleke. Po sprevodu smo se zbrali na Brdini, kjer sta imela glavno besedo pustni kralj in kraljica. Pri nagrajevanju smo osvojili s svojim vozom prvo mesto. Tako je bil trud vaščanov poplačan.

Na pustno nedeljo smo hodili od hiše do hiše po vasi in zbirali vse mogoče dobrote. Zvečer smo se zbrali v zadružni gostilni in pojedli vse, kar smo čez dan nabrali. Tako smo veselo zaključili oba pustna dneva.

Marko Metlika
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

... Z izdelovanjem mask kraških živali smo se trudili precej časa. Doma pa sem opazoval mamo, ki je skrbno in točno merila, strigla in šivala mojo obleko. Dočakali smo pričakovano pustno soboto, ko smo šli na Opčine. Bazovci so pripravili voz o sinhrotronu, ki bi pomenil za Trst in okolico veliko pridobitev, vendar bi za gradnjo Bazovcem odvzeli mnogo zemlje. Na vozu je sedel Rubbia, okoli njega pa je bilo mnogo majhnih žar-nic, ki so se prižigale in ugašale.

Žirija je ocenila vsak voz posebej. Na tretje mesto se je uvrstil voz s Padriči in Gropade, na drugo mesto voz iz Repniča in Šempolaja, na prvo mesto pa Bazovica. Ko smo slišali razglasitev nagrad, smo bili zelo srečni in veseli. Odpeljali smo se domov in slavili zmago na 21. Kraškem pustu.

Pavel Marc
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Pust je čas veselja in zabave za otroke in odrasle. Največje veselje smo imeli s pripravo

mask na šoli. Jaz sem bil krava. Na glavi sem imel veliko kravjo glavo, na sebi pa rjavkasto oblečilo. Tudi moji sošolci so bili oblečeni v razne kraške živali. Vaščani pa so naredili velik pustni voz, ki je predstavljal sinhrotron. S tem vozom in skupino mask smo se predstavili na 21. Kraškem pustu, kjer smo zasedli prvo mesto. Tega priznanja smo se vsi veselili.

Na pustno nedeljo smo se vsi odrasli in otroci zbrali in šli od hiše do hiše pobirat denar, jajca in klobase. Tako smo obudili star vaški običaj.

Fabio Cocevari
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

NA PODSTREŠJU

Nekoč, ko sem bila pri babici, sem se spravila na podstrešje. Tam je bilo mnogo lepih knjig. Odprla sem tudi omaro in pogledala vanjo. Tam je bila čudovita sestričnina poročna obleka. Bila je bela in roza. Hotela sem jo pomeriti, a sem se bala, da jo raztrgam. Povprašala sem teto, če lahko pomerim poročno obleko. Teta mi je dovolila. Zelo lepo mi je pristajala. Teta je potem šla v kuhinjo, meni pa se je zdelo, da sanjam in da sem na plesu. Spravila sem obleko in zapustila podstrešje.

Spodaj me je čakala mama, ki me je peljala domov. Ponoči sem sanjala o poročni obleki.

Mojca Kalc
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

OBISK V PEKARNI IN KNJIŽNICI

Na pustni torek smo šli v Sovodnje. Tam smo si ogledali pekarno, potem pa smo šli v občinsko knjižnico.

S seboj smo nesli registrator, da smo posneli intervju, ki smo ga naredili peku Dariju Cotiču. Vsak učenec mu je zastavil po eno vprašanje. Preden nam je pokazal stroje, nam je ponudil krofe in sadne sokove. Potem nam je razkazal stroje za izdelovanje kruha: peč, valjar, mešalec, lopar, oblikovalec in rezalec. V tem času so bile za nas v peči »pizzate«. V pekarni se je širil prijeten vonj. Bili smo zelo veseli, ker so nam ponudili tudi »štravbe«. Govorili smo tudi z gospodom Jankom, ki nam je povedal, kako je nekoč pekel kruh. Ko je bil sam mlad, je bilo delo peka zelo težko, ker so vse opravljali ročno. Tedaj so imeli železno lopatko, s katero so prekladali ogelje v krušni peči in omelo, s katerim so pometali pepel. Kruh so mesili v »vintuli«.

Po obisku v pekarni smo odšli v občinsko knjižnico, kjer so nam za nižje razrede priredili

uro pravljic. Učenci višjih razredov pa so morali reševati kvize. Za rešitev smo dobili za nagrado knjigo.

Na obisk smo šli prav na pustni torek, ker smo se bali pustnih šem, ki jih imenujejo Pepeljuharji. Tako smo mi otroci lepo preživeli pustni torek.

Ksenija Devetak
4. r. OŠ VRH

**ZARADI STISKE
S PROSTOROM
BOM OSTALE DOPISE
OBJAVIL
V PRIHODNJI ŠTEVILKI.
DOPISNIKE PROSIM
ZA RAZUMEVANJE.**

UREDNIK

MOJ OČE

Moj oče je star 44 let. Rodil se je med drugo svetovno vojno. Poročil se je v Sežani leta 1971. Po vojni je hodil v šolo v Dolini. Sedaj je zaposlen na Primorskem dnevniku. Ko je bil še mlad, mu je babica nosila malico v Trst, ko je s kravamimi vozila mleko v mesto.

Ko je bil moj oče še majhen, je nekoč pritekel v hišo, ko je babica likala, in tedaj ga je nehote z likalnikom dregnila v lice. Še dandanes ima znak.

Moj oče se imenuje Boris.

Kristina Laurica
4. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

Moj oče se imenuje Vladimir. Star je 41 let. Imel je brata dvojčka. Ko sta bila še majhna, ju je mama nosila v košu na glavi. Bila sta živa kot poper. Ko je bil moj oče star šest let, je začel hoditi v šolo na Opčinah, kjer je bival. Nižjo srednjo šolo je obiskoval pri Sv. Jakobu in bil je tudi v Dijaškem domu. Po nižji srednji šoli se je zaposlil.

Z bratom sta se rada imela in sta vedno skupaj igrala, ko sta se vračala iz šole. Doma so imeli tudi živali.

Sedaj je moj oče šofer. Je zelo dober in simpatičen. Mene in sestro ima zelo rad. Tudi jaz ga imam rada.

Metka Husu
4. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

Nagradno žrebanjel

Odločeno je. Žrebanje bo v torek, 7. aprila, v prostorih celodnevne šole »Ivan Trinko Zamejski« v Ricmanjih. Nagrade so že pripravljene: kolo, smuči, knjige, majice, peresa, plošče in še mnoge druge lepe reči vas čakajo. Morate le upati v srečo.

Sprašujem pa se, kam so izginile dopisnice, ki ste jih dobili lani decembra in so veljavne za žrebanje. Vsi naročniki ste dopisnico dobili, le petsto pa je takih, ki jo je tudi pridno izpolnilo in poslalo. Kaj pa ostali? Kam ste vtaknili dopisnice? Ste pozabili, da vam le dopisnica daje pravico udeležbe na žrebanju in lahko dobite lepe nagrade? Potem se bo spet zgodilo, da bodo nekateri dopisnico odposlali tedaj, ko bodo v Galebu brali, da je žrebanje že bilo.

Dragi šolarji, tedaj bo že prepozno, boste že zamudili priložnost in ne bo več smisla dopisnic pošiljati.

Torej, še en poziv zamudnikom, pozabljivcem in malomarnežem. Še imate čas! Dopisnice, ki bodo prispele na uredništvo Galeba do sobote, 4. aprila, bodo še veljale za žrebanje, kasneje prispele dopisnice pa bodo enostavno romale v koš. Če torej dopisnice še niste odposlali, naredite to čimprej!

Bliža se zapadlost roka za oddajo osnutkov za nove Galebove naslovnice. Doslej sem že dobil nekaj risb, a moram žal ugotoviti, da risarji niste pravilno prebrali razpisa na strani 127 januarske številke Galeba. Letošnji natečaj ni na prosto temo, kot vsi prejšnji, ampak na temo **MOJ DOMAČI KRAJ**.

Risbe, ki jih dobivam, pa obravnavajo razne teme od pomladi do zime in zato jih komisija, ki bo izbirala najlepše osnutke, ne bo upoštevala. Držati se morate pravil in risati take motive, ki so v skladu s temo natečaja.

Svetujem vam, da si spet preberete razpis natečaja v januarski številki in nato pohitite, ker rok za oddajo osnutkov zapade 31. marca.

UREDNIK

Mojemu očetu je ime Vojko. Rodil se je leta 1952. Je uradnik na občini v Dolini.

Nekoč, ko sem bila majhna, sem bila sama doma z očetom, ker sta mama in sestra odšli. Pri igri sem odprla predal, se spotaknila in z ustmi udarila v predalov rob. Polomila sem si zobe in bila škrbasta. Oče mi je tedaj priskočil na pomoč.

Moj oče je zelo priden, a kakšenkrat se norčuje iz mene. Takrat se zelo ujezim. Zelo rad bere in je prebral že mnogo knjig. Vsi pravijo, da sem mu podobna. Imam ga zelo rada.

Jana Lovriha
4. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

MOJE IGRAČE

Imam mnogo igrač: kocke, žogo, kolo, vojaške in pištolo. Najraje se igram s kockami. Sestavljam hiše, avtomobile in gradove. Pride Matej in mi vse podre. Jaz se jezim.

Andrej Grahonja
1. r. OŠ PESEK

Doma imam dosti igrač: punčke, žogo, kotalčke, medvedke, lončke, hiško, psička in kocke. Najraje se sama igram učiteljico. Učim medvedke in psičke pisati in brati. Oni me ne ubogajo, zato jaz kričim in se jezim.

Barbara Gropajc
1. r. OŠ PESEK

DOPOLNJEVANKA (J. P.)

1. _ _ _ A V J E
2. K _ _ _ K
3. P L A _ _ _ _
4. _ _ _ O P _

Na vsako črtico vpiši po eno črko, tako da boš dobil besede naslednjega pomena: 1. nasprotje bolezn, 2. mlad pes, 3. s travo porasel svet v gorah, namenjen za pašo, 4. gorovje v Bolgariji z najvišjim vrhom Rila.

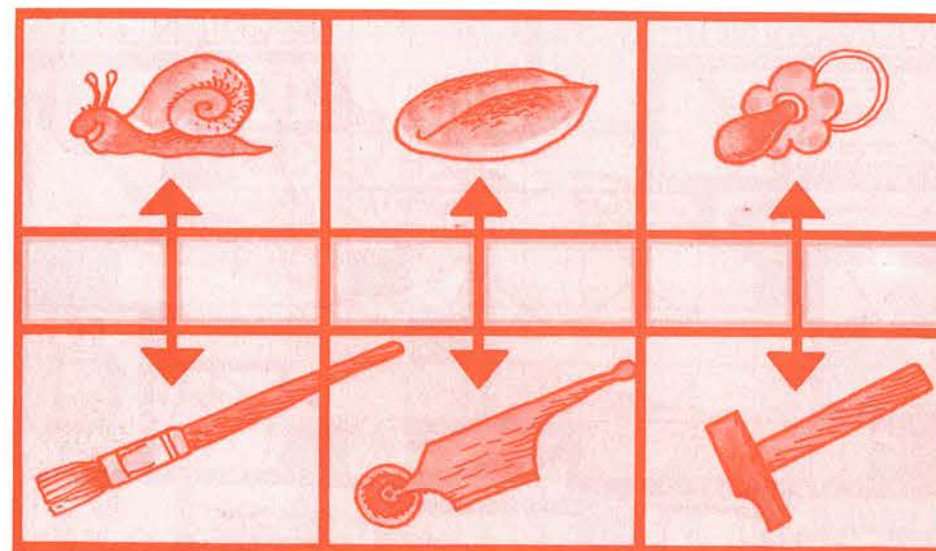
Črke, vpisane na črtice, beri po vodoravnih vrsticah. Dobil boš ime svetovne organizacije, ki je bila ustanovljena leta 1945 v San Franciscu.

MAGIČNI KVADRAT

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

Vodoravno in navpično: 1. sprožitev orožja, 2. travnik, 3. samec domače pernate živali, 4. del dirke, 5. naslednji uniformiran služabnik za osebno strežbo.

SLIKOVNA UGANKA

Zapiši besede, ki označujejo narisane predmete ali živali. Po dve in dve besedi (glej puščice) imata dve enaki črki. Te črke uredi in jih vpiši v prazna polja tako, da boš dobil ime letnega časa.

MALA KRIŽANKA

vodoravno: *navpično:*

1 P 2 3 Č
4 B 5
6
7 V 8
9 O Č
10
E
T
A
O

Za vse, kar je narisano okrog lika, poišči prave besede in jih vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

KOMBINIRANA KRIŽANKA

VODORAVNO: *NAVPIČNO:*

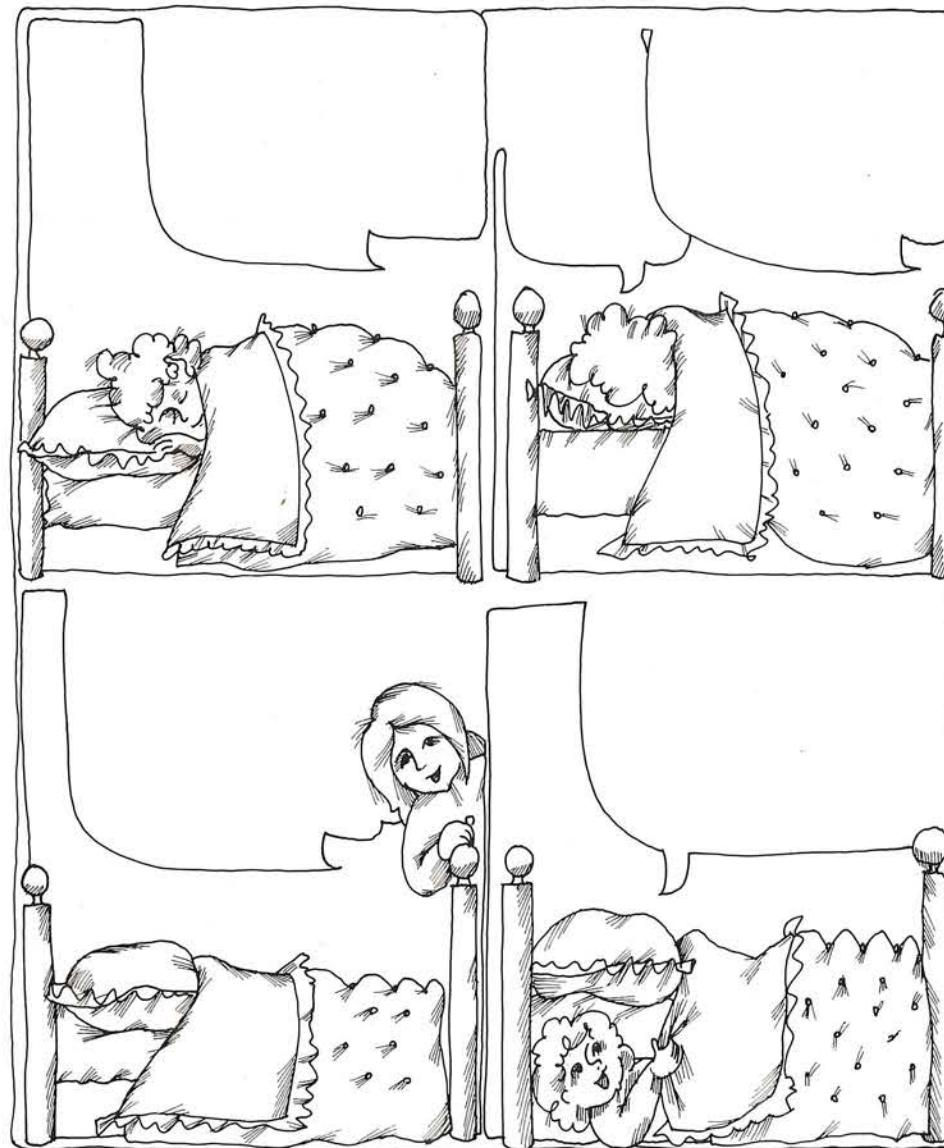
1 2 3
4 Č V $\frac{1}{2} + 1 + \frac{1}{2} =$
5 STREŽNIK
6 AZIJSKA DRŽAVA L
7 KRAJEVNI LJUDSKI ODBOR
8 9 10 SREBRO
11 12 13
14 15
16 MESTO V BOSNI
A

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

Dobro jutro

Vpiši v prazne oblačke jutranji pogovor med mamo in Aljošo. Potem vse pobarvaj.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

REBUS — Oko, lica - okolica

PIRAMIDA — 1. k, 2. KA, 3. kal, 4. Loka, 5. oljka, 6. Poljak, 7. Poljska.

MALA SLIKOVNA KRIŽANKA — Vodoravno: 1. škrat, 5. oreh, 6. top, 7. rog. Navpično: 1. šotor, 2. krog, 3. rep.

POVEZANA UGANKA — preMica, veDro, koSec, nOs, krAva, poŽar, balEtka, tovoRnjak, koCka, mlš, kaNta. Ime praznika je: osmi marec, dan žena.

PREČRTOVALNI REBUS — Brez(a), (s)muk, en(a), im(e), oke(l) - brez muke ni moke.

REŠITVE SO POSLALI: Valentina Corbatti, 5. r. COŠ »I. Trinko Zamejski« — RICMANJE. Tjaša Gruden, 3. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Maksi Babič, Dagmar De Paolis, Gabrijel Talotti, Luka Urđih, Alessandro Mezzari, Maksi Urđih, Igor Gregori, David Sancin, Francesca Milone, Borut Pipan, Kati Fischer, Ingemar Petelin, Dejan Dermota, Luciano Tence, 3., 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Milan Viola, Federica Crevatin, Moreno Stanchi, Robi Corda, Tom Vignini, Luka Grbec, Alessandra Fontanot, Valentina Mercandel, Roberto Ellero, Aleksander Bossi, Sandra Grisancich, Irene Lovrečič, Roberta Cominotto, 4. in 5. r. COŠ MILJE. Barbara Kuhar, 3. r. OŠ »F. Albreht« — MEKINJE - KAMNIK. Elena Bogatec, Tamara Bogatec, Erika Bezin, Sara Semec, Enrico Bogatec, 5. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ.

NAGRADE DOBIJO: Ingemar Petelin, 5. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Erika Bezin, 5. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Tjaša Gruden, 3. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Valentina Corbatti, 5. r. COŠ »I. Trinko Zamejski« — RICMANJE. Irene Lovrečič, 5. r. COŠ MILJE.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 772755, 764832** — Tisk in fotostavek: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: **2.000 lir, dvojna: 2.500 lir, naročnina: 12.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)